

פרשיית השבוע

הגזין להגות והסברה יהודית

תת"א 39

רגעי הילדות הם ימי היסודות של בניין החיים. אבל יש פתרונות לחיזוק-תבונים גם בתבונים ישנים..

1. מתחילים 'ברגל ימין'

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל מִישָׁאֵל וְאֶל אֶלְצָפָן... וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם קְרִבוּ שָׂאוּ אֶת אֲחֵיכֶם מֵאֵת פְּנֵי הַקֹּדֶשׁ אֶל מַחֲוֵץ לַמִּזְבֵּחַ (ויקרא י, ד)

באחד מדרשותיו הפיק מפיו פה מפיק מרגליות, רבה של תל-אביב הגאון רבי יצחק-ידידיה פרנקל זצ"ל, רעיון נאה (ספר 'למדתי ממנו'):

הן ידועה היא תמיהתו של ה'פני יהושע' בסוגיית חנוכה (גמרא שבת כא, ב): מדוע היה צורך כלל בפך השמן הטהור, לשמו נעשה הנס; כלום לא היה אפשר להדליק בזה שנטמא בידי היוונים, שהרי כלל נקוט הוא בידינו כי 'טומאה הותרה בציבור'! (גמרא יומא ח, ב)

יישב על כך מרן המהר"ם שפירא מלובלין: בשעה שבאים לחנוך את העבודה - לא ניתן לחנוכה על בסיס מצב של "בדיעבד"!

ותלמידו, רבה של תל-אביב, תמך יסוד זה בדברי ה'דעת זקנים' בפרשתנו שהסביר מדוע לא נטמאו אלעזר ואיתמר לאחיהם בעוד ההלכה קובעת כי 'כהן הדיוט' נטמא לקרוביו. אלא משום שבאותו היום נמשחו לכהונה - ולכן חשובים היו כ'ככהנים גדולים' ולא יכלו היו להיטמא לקרוביהם. היינו, שיום חנוכת המילואים הינו יום הצבת ה'יסודות' ולא ייתכנו במצב של "טומאה"!

ונראה לתת בעצם הדברים - טעם, ולשפוך תבלין מתוק על הדברים: הן מהי באמת הסיבה בעטיה בחינוך לא די ב'הותרה' ויש צורך במתן חינוך בנוסח לכתחילה-שבכלתחילה?

יהיו שיאמרו שבהיות וגיל טל-ילדות הינו גיל רגיש של ההתחלה, אז להתחיל כדאי 'ברגל ימין' ואין להתפשר ולצעוד בדרך של 'בדיעבד' ברגעי הבראשית של הילד בעולם היהדות.

יהיו שיטענו - וזה גם נכון עקרונית - שהילד איננו יודע להבחין בין פרווה לבשרי, ואם אתה מעניק לו משהו 'פרווה' הוא עלול להפכו ל'בשרי' (באותה מידה שעירוב קודש וחול במוסדות עלול להביא להפיכת הטפל לעיקר וכדומה).

אבל דומה שנעוצה כאן תובנה יסודית ועמוקה הרבה-יותר.

2. כאן בונים יסודות!

רגעי הילדות אינם רק רגעי ההתחלה. אלא בעיקר רגעי היסודות.

כאן, ברגעי ההתחלה הילד קובע את כל התדמית שלו על החיים היהודיים, ברגעים הטריים הללו, נצרכת בתודעה שלו לשנים ארוכות - מה אומרים לו, למשל, החגים, והאם

הלימוד יוצר בקרבו 'התניה' חיובית.

וברגעים שבונים יסודות, אסור לנו שהם יהיו רעועים, או רעועים-קמעא. כך לא בונים חיים יהודיים. אם מדובר בקומה שלישית או רביעית - קרי, למשל, 'גיל ההתבגרות' או אדם חווה ברמה כזו או אחרת זעזועים רוחניים בגלל חיפוש הזהות האישית שלו - ניחא, כי אזי יצופו בקרבו ה'התניות' החיוביות על החיים היהודיים. אולם כאשר מדובר ברגעי ההתחלה, רגעי היסודות, זה עלול להיות מסוכן.

כאן, את היסודות, לא בונים עם חומרי בנייה בלתי-איכותיים. לא מתפשרים על פחות מהלכתחילה-שבכלתחילה. [היסוד הזה, אגב, מרכיב גם את עניין ה'שנה ראשונה' שהיא השנה הקריטית בחיי הנישואין, משום שמדובר בשלבי ההיכרות הכי-ראשונים והכי-רגישים, שקובעים במידה רבה את ההסתכלות ההדדית לשנים ארוכות].

3. פותחים דף חדש

ולסיום, חשוב להעלות עוד תובנה, קריטית לא-פחות.

מי שלא השקיע ב'שנה ראשונה' או שילדותו לא עברה עליו בצל מלמדים הכי-טובים, עלול למצוא עצמו עם תחושת חידלון והחמצה. כי היסודות נמצאו רעועים. ולא היא.

כמו בבניין, גם בענייננו: גם בניינים נושנים הנמצאים בסיכון בעת רעידת-אדמה, לא עלינו, יכולים להתעצם, באמצע החיים, באמצעות תוכנית חיזוק-מבנים (כגון: 'תמ"א' 38), שיכולה לחזק את המבנה, גם כשהיסודות שלו בלתי-מחוקקים. ללמדך, שכל אדם, בשלב שלב בחיים, יכול לחזק עצמו באמצעות 'תמא' 38 משלו ופשוט לפתוח דף חדש.

משפט לחיים:

"אם אנחנו פוגשים באדם שמגיב בצורה קיצונית, חסרת-פרופורציה לנעשה, אות הוא כי משהו מעיק עליו, והתגובה

המדוברת אינה אלא תופעת-לוואי למועקה. במקרה כזה עלינו לחמול, ולדעת שהתגובה הזו 'רוכבת' על משהו" (יהודי נבון)

הפנקסו של החנך

דילמות הינוכיות אקטואליות

ילדים של שמחה

כיצד נגדל ילדים אופטימיים?

הרה"ג רבי שמחה כהן זצ"ל

מראשי ישיבת 'נתיבות עולם', מחבר הספר 'הבית היהודי'

כאשר אנו מהלכים ברחובה של עיר, ונתבונן בפני העוברים והשבים, נבחין שיש ביניהם כאלה שארשת של שמחה משוכה על פניהם, ואילו פני האחרים מבטאות מבע של קדרות ועצב.

קיימת אפשרות שמראה הפנים העליו או הקודר אינו מבטא את קורותיהם במהלך יום זה, אלא משהו רחוק מאד - את מה שעברו וחוו בבית הוריהם.

מה הקשר בין מראה פניו של אדם לבין בית הוריו, שממנו יצא לפני עשרים שנה ויותר? מסתבר, שהנקודות החיוביות והשליליות שהיו שזורות בחיי ההורים פועלות עד זקנה ושיבה של הילדים, למרות שהללו בגרו והיו גם הם לאבות ולסבים. הדבר משפיע שנים רבות גם אחרי שההורים כבר רחוקים מהשפעה ישירה ואף לא נמצאים בעולם הזה. חשוב לדעת שלכל צעד שלנו יש השפעה על ילדינו ועל בני בנינו לדורותיהם.

ילד הגדל בבית שבו האב מעיר באופן קבוע לבני הבית על מעשיהם, מדקדק לנוכח מחצלים, מועלה אותם לדיון נוקב, ויש לו הערות קפדניות עליהם, האם מוסיפה הערות, ושניהם יחד מתאחדים כדי להעיר לילדיהם - ילד זה אינו גדל כראוי ולעתים הדבר נחרת בלבו.

מקורו של רצון ההורים להעיר לילדיהם אינו נובע בהכרח מתגובה להתנהגותם. פעמים רבות הוא מבטא את מצב רוחם של ההורים. במקרים אלו ההשפעה הלא טובה על הלבבות מעמיקה. ילדים הגדלים בבית שבו השמעת הערות היא חלק בלתי נפרד מהסדר המשפחתי, מפנימים את הסגנון. פרט זה גורם במישרין למיקוד הראיה של הילדים אל הדברים הפחות משמחים בחיים. הדברים הטובים זוכים לתשומת לב מועטה בלבד.

גם משפחות שבהן ההערות אינן כה מרוכזות ומסיביות, אינן חפות מביקורת. כל מילת ביקורת המושמעת כלפי הילדים משפיעה עליהם לכל חייהם, הרבה מעבר למה שאנו מעלים בדעתנו.

בוודאי שיש צורך לכוון את דרכם של הילדים ולהעמיד אותם על טעויות שהם עושים, אבל כל זאת בתנאי שההורים גם מחמיאים לילדיהם ומעודדים אותם בזכות הפעולות

תלמודא

חושג תלמודי אחד

"הגיע זמן קריאת-שמע"

של שחרית

ערב חג הפסח דהשתא התבוננתי במעשה שהיו מטובין בבני-ברק הנוכר בהגדה: לכאורה מה העניין שהזכירו התלמידים כי "הגיע זמן קריאת-שמע של שחרית"; היה להם לומר שהגיע הזמן של עלות-השחר וכבר ספה-תמה לה המצווה לספר ביציאת מצריים של ליל-הסדר!

וידוע בשם מרן הגרי"ז מבריסק שביאר שהתנאים היו עוסקים כל הלילה בהלכות הפסח, וכדברי התוספתא שבמצוות סיפור יציאת-מצריים כלול גם העיסוק בהלכות הפסח. עד שהגיעו התלמידים ומאור להם כי יש להפסיק בכך משום שמפסיקין מצוות תלמוד-תורה למצוות קריאת שמע! (ראה גמרא שבת יא.)

ובדרך אפשר היה מקום להסביר שהתלמידים הדגישו באמרם "הגיע זמן ק"ש של שחרית" שבהיות ועיקר המצווה בלילה זה אמנם שונה בסגנונה וכפי שהרחיב בזה, כנודע, מרן הגר"ח מבריסק (ראה ספר 'עמק ברכה') וכגון שיש צורך להעביר את המצוות זכירת יציאת-מצריים באופן של שאלה ותשובה וכדומה, אך מכל-מקום עיקר המצווה בשורשה הינה מתורת המצווה הכללית של זכירת יציאת-מצריים, שלמעשה ישנה גם בקריאת-שמע שנתקנה לשם זכירה זו.

וזהו שאמרו התלמידים כי "הגיע זמן ק"ש של שחרית", שבכך יוכלו רבי עקיבא והחכמים לקיים במצוות ק"ש שהגיע זמנה גם את מצוות הזכירה של יציאת-מצריים בחדא מחתא!

וכפי שכבר אמר רבי יהושע במשנה (ברכות ט, ב) כי יש לקרוא קריאת-שמע של שחרית אך במשך שלוש שעות ראשונות של היום, שכן התורה קבעה 'ובשכבך' - ובקומך, והיינו כל זמן שבני-אדם שוכבים, וכן כל זמן שבני אדם נעורים משנתם, שזהו עד שלוש שעות ביום. ראה שם.

על-כל-פנים, הדגש של "זמן קריאת-שמע של שחרית!" מובן היטב, שבאו להדגיש כי כרגע יש להפסיק עם מצוות זכירת יציאת-מצריים של ליל-הסדר, כי הגיעה זמנה וישנה של המצווה הכללית של הזכירה בקריאת-שמע. והבן.

הטובות שהם עושים. כמות העידוד וההתמקדות החיוביות חייבת לעלות על השליליות, כאשר הפער לטובת ההתמקדות החיוביות צריך להיות משמעותי מאד.

הצורך להרבות בדברי שבח נובע בין השאר מכך שכאשר אדם משמיע ביקורת, מאמינים לו שהוא מתכוון לכך, יותר מאשר מאמינים לו כאשר הוא משמיע שבחים. לכן, אם רצוננו שהביקורת תועיל, תיצור אקלים בריא ותעודד כיוונים חיוביים, הדבר יקרה רק אם כמות השבחים שייאמרו על ידי ההורים תעלה פי כמה על כמות הביקורת.

ההתמקדות בחיוב היא כלי רב עוצמה המאפשר להורים להשפיע לחיוב על איכות חייהם של הילדים לשנים רבות, ובכך להשפיע בעקיפין גם על הדור השלישי והרביעי.

המסר אינו עובר רק במילים, הוא עובר בעיקר בטון שיוצר את המנגינה, והוא היצרן העיקרי של האקלים בבית. המסר של האופטימיות וההתמקדות בחיוב יכול לעבור גם בלי מילים, על ידי הפנים המלבבות שבהם מתנהלות השיחות בין ההורים לילדיהם. גם כאשר מובעת ביקורת כלפי ילד, אם הביקורת מושמעת בפנים ידידותיות, הילד מפנים אותה בצורה שונה מאשר כשהביקורת נעשית בפנים זעופות וכועסות. הדבר ישליך על הבנייה של תפיסת עולמו של הילד ועל הפרשנות שהוא נותן לקורה סביבו. אם האווירה בבית תהיה זועפת, גם כאשר יגדל הילד ויתבגר, תלווה אותו כל ימיו תחושה שהאדם שמעיר לו הוא עוין אותו ומבקש את רעתו. זאת משום שבילדות התחברה הביקורת עם משהו מאיים.

כאשר הביקורת נאמרת בנועם, הילד מבין שהיא אינה מבטאת חוסר שביעות רצון ממנו ומאישיותו, אלא אי הסכמה לפעולה נקודתית שעשה. ההורים מבקשים לתקן את המעוות ולהחזירו למסלול. באופן זה הביקורת נתפסת כבר בשנים הרכות כגורם חיובי.

אם יקדימו ההורים דברי שבח לביקורת, הדבר יעזור לילד להבין כי מתכוונים לתקן את מעשיו. תחושה זו תהווה כלי מרכזי ליצירת הבנה שביקורת היא גורם בונה המונע את ההרס, ולא חלילה יוצר הרס.

ילד שקיבל בביתו שבחים וגם הביקורת הרשמעה באוזניו בנועם, יפתח גישה חיובית לעולם כולו ולחברה שסביבו. לילד כזה יש סיכוי שיהיו לו חברים רבים, שהרי בכל חבר הוא ימצא את הפן החיובי. (על-פי מאמרו ב'ערכים').

לתשומת-ליבכם!

מסיבות טכניות, מהדורת

הדפוס מודפסת בנמות

מוגבלת מאוד. ניתן לקבל את

הגיליון ללא תמורה - בשליחת

דוא"ל לכתובת:

abyisrael@gmail.com

אנשי העשה

סיפור יהודי לשלחן שבת

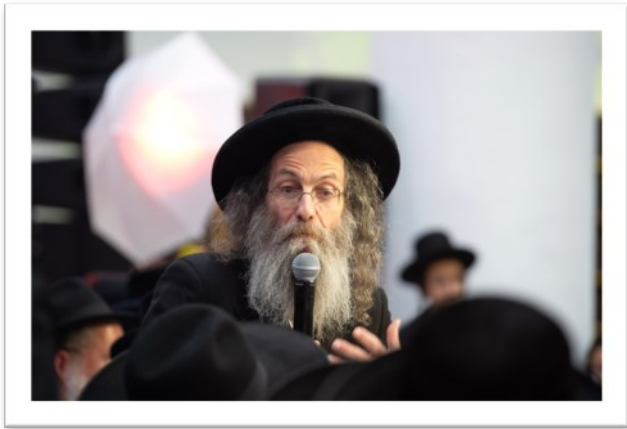
טלפון "בטעות"

הגב' ישראלי נעורה כנשון-נחש ופלטה בהתרגשות: "את יודעת מי-היא האחראית על קבלת החולים באותו מקום???"

היה זה שבוע ימים קודם חג הפסח תשפ"א. הטלפון מצלצל בבית משפחת לוי (שם-משפחה בדוי) בבני ברק.

עקרת-הבית מרימה את השפופרת, ומהעבר השני נשמע שמע הקול שואל: "אני מדברת עם הגברת כהן?" (גם שם זה - כמו שאר השמות שיובאו כאן - בדויים, מטעמים מובנים)

זו מיד השיבה: "כנראה הייתה לך טעות במספר. לא הגעת לגב' כהן אלא לגב' לוי". אלא שבטוב-ליבה רצתה להסיר את המבוכה מאותה מתקשרת והחלה להחליף עימה כמה מילים בנועם ובעימה. במהלך הדברים הבינה כי המתקשרת היא גב' ישראלי, אשה אשר רחוקה מדרך התורה והמצוות, ולאחר כמה רגעי שיחה נפרדו האחת מהשנייה לשלום.

ומיד כבר שלחה אמבולנס להביא את הרב לוי למכון-השיקום המבוקש, עוד טרם סידרו את הטפסולוגייה המורכבת...

ועדיין לא נשלם המעשה הנפלא.

כידוע בימי ערב שבועות שילחו שונאי ישראל טילים אל לב ערי ישראל, ואף בבני-ברק נשמעה קול אזעקה שקראה לכולם למצוא מחסה באופן מידי. כמו כולם, גם הגב' לוי, תושבת העיר כאמור, נסה אל המקלט. אלא שבדרכה מעדה וכתוצאה מהנפילה העזה ספגה שבר בכתפה. כוחות ההצלה החישו אותה לבית-החולים.

בדרך, מצלצל אפוא הטלפון. על הקו שוב הגב' ישראלי, היא התקשרה לדרוש בשלומה. הלה מספרת את אשר אירע עימה זה עתה, ושברגעים אלו מפנים אותה לבית-החולים. מיד פנתה הגב' ישראלי לגב' כהן המדוברת, וסידרה עבורה במכון-השיקום המבוקש חדר כדי שתוכל לשהות לצד בעלה, ואף פינתה חדר עבור ילדי משפחת לוי כולם שיוכלו אף-הם לשהות סמוך למיטת הוריהם.

וזה ממש לא נגמר כאן.

הגב' ישראלי המסורה הגדילה לעשות ולמחרת הגיע לבקר את חברתה החדשה, הגב' לוי. במהלך הביקור הודתה בכנות ובלב נרגש כי "אחרי כל השתלשלות העניינים באורח מדוקדק עד-להפליא, ידעתי כי גדול ה'.. עכשיו רואה אני בחוש שאכן יש השגחה פרטית בעולם, כאשר ראינו בחוש כיצד הקדים הקב"ה 'רפואה' למכה, והכין מראש צרכי משפחתכם על ידי אותה שיחת טלפון שגויה - כביכול..". ולגודל התפעלותה מדבר המעשה אף קיבלה על-עצמה להדליק נרות שבת מעתה ואילך...

מלהיב-הלבבות המשפיע הנודע הרה"צ רב מיי"ל בידרמן שליט"א - שסיפר את דבר המעשה במקהלות עם-קודש - הוסיף לתבל משלו:

"מלבד גילוי ההשגחה-הפרטית בכל הפעמים שהתקשרה הגב' ישראלי כשזה היה בעיתוי המדויק בעיתו ובזמנו מה שיוכל להביא מזור וישועה לבני משפחת לוי - הרי מי יודע מחשבות עליון, ואולי אותה 'טעות' בטלפון נועדה גם לקרב נשמת בת-ישראל לאבינו שבשמים, ולפקוח עיניה וליבה, כי לא יידח ממנו נידח...". (מעובד על-פי: גיליון 'באר הפרשה' - פרשת מטות-מסעי תשפ"א. מתוך 'בוודאי גם שם' - חלק שני, שייצא לאור א"ה בחודשים הקרובים).

חלף לו שבוע, אתא ובא יום בדיקת חמץ.

אבי המשפחה, הרב לוי, חש בחולשה נוראה עד שלא יכול היה להזיז אף-לא אבר מאבריו. אנשי הצלה הוזעקו והוא הובהל לביה"ח, שם ערכו לו סידרת בדיקות מהם עלה כי תקפו חולי בשיריים ועליו להישאר להשגחה.

בערב, בלי שום-קשר, התקשרה שוב הגב' ישראלי הנזכרת ושחה כי כל-כך נהנתה בשבוע שעבר מהשיחה האקראית ביניהם, על כן החליטה להתקשר שוב לברכה בחג שמח ולדרוש בשלומה.

במהלך השיחה, שהתארכה דקות ארוכות, סיפרה לה הגב' לוי כי בעלה התאשפו ביום זה בבית-החולים. לאחר מספר שבועות בהם עבר הרב לוי טיפולים שונים בבית החולים - שחה לפי תומה - הודיעו הרופאים כי ב"ה כבר יש הטבה במצבו ומצידם הם משחררים אותו לבית-חולים אחר לצורך שיקום, במשפחה שאלו ודרשו בעסקני הרפואה להיכן להעבירו, ולאחר בדיקות וחקירות התברר כי המקום הטוב ביותר עבורו הוא בית-חולים פלוני, אלא שהוא מלא עד אפס-מקום, והלכך אינו מקבל חולים חדשים, וכי השתדלויות ו'קשרים' גם לא יעזרו במקרה הזה. הללו יצוקים בדעתם כבדול.

בו-ביום התקשרה בשלישית הגב' ישראלי (אחר כחודש ימים שלא השמיעה את קולה) ושאלה את גב' לוי לשלום בעלה. זו שפכה בפניה את ליבה שהוא זקוק לטיפול בבית-חולים מסוים אך אין מקום עבורו.

גב' ישראלי נעורה כנשון-נחש ופלטה בהתרגשות: "את יודעת מי היא האחראית על קבלת החולים באותו מקום???" הלוא היא-היא הגב' כהן שרציתי בזמנו להתקשר אליה ורק 'בטעות' התקשרתי אלייך... ועתה המתני כמה רגעים על הקו, אתקשר אליה, ונקווה שהכל על מקומו יבוא בשלום". כך, תוך-כדי-דיבור התקשרה לרעותה גב' כהן, ותיכף

הנה מחשבות שעלו בהגיוני השבוע:

<<<

ילד מגיע הביתה נושא עמו מבחן עם ציון בלתי-שגרתי: 80. האבא מסופק האם להביע איזה שבח, בכל אופן עדיין זה לא 100, ובכל אופן, הוא גם קצת 'חסום' לילדו הרך. בסוף הוא מחליט להפטיר:

"יענקי, בעזרת השם בסוף תקבל 100. כולי תקווה!"

'ברכת האילנות' מלמדת אותנו, שכל לבלוב כשלעצמו זכאי לברכה לבבית. גם "אילני דמלבלבי" לבד, זכאים לברכת אמת - על עצם ההתקדמות בציון ה-80 (ולא בגלל ה-100 של העתיד..)

<<<

ראיתי פעם בכתביו של האיש והחינוך רבי יחיאל יעקובסון שליט"א:

שאלתי פעם צעיר נפלט אם קיבל אי-פעם עידוד מהוריו. "ממש לא" - חרץ. אבל אביו טען בלהט שכן וכן.

השיב בהחור: "נכון, קיבלתי עידוד אבל בנוסח הבא: 'שלומי כל הכבוד, מחכים לראות אותך מצליח עוד ועוד". כלומר: בפועל לא שבעים רצון מההישג הנוכחי, רק צמאים לעוד. זהו לא עידוד שמוביל לרצון לעוד!"

"אילני דמלבלבי - מברך".

הילד המלבלב...

רגע לפני פרידה מחודש ניסן, בו תיקונו לנרך ברכת האילנות על האילנות המלבלבים - הנה מסר עוצמתי העולה מהברכה של חודש האניב

אמר רב יהודה: האי מאן דנפיק ביומי ניסן וחזי אילני דקא מלבלבי (תרגום: מי שיוצא בימי ניסן ורואה אילנות פרי מלבלבים) אומר: ברוך שלא היסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובות להתנאות בהן בני אדם (גמרא ברכות מג, ב)

ימי "ראש לכל חודשים" בא עדינו. זה הזמן לגשת אל אילנות הפרי ולברך על הבריאה היפה שברא עבורנו ברא כל עולמים. ריח אביבי נעים באוויר, ועמו משב-רוח חדש ומרענן.

וכאן הבן לומד יסוד מופלא ונעים כל-כך.

<<<

"אילן אילן במה אברכך".

הנה משל מן הגמרא (תענית ה, ב):

משל לאדם שהיה הולך במדבר והיה רעב ועייף וצמא ומצא אילן שפירותיו מתוקין וצילו נאה ואמת המים עוברת תחתיו. אכל מפירותיו ושתה ממימיו וישב בצילו. וכשביקש לילך אמר: 'אילן אילן במה אברכך? אם אומר לך שיהו פירותיך מתוקין, הרי פירותיך מתוקין. שיהא צילך נאה? הרי צילך נאה. שתהא אמת המים עוברת תחתך? הרי אמת המים עוברת תחתך. אלא יהי רצון שכל נטיעות שנטועין ממך יהיו כמותך!

ודורשי-רשומות כבר עמדו והסבירו: "האדם עץ השדה". הברכה הנזכרת כאן היא, שפירותיו של אדם - הלא הם בניו, יוציאו יבול מבורך כמותו.

אבל אנחנו, שימו-לב, דואגים לברך על אילנות הפרי הרבה לפני שהם מפיקים את יבולם הטוב והמתוק. כבר כאשר אנו פוגשים ב"אילני דמלבלבי" נברך על הבריאה המופלאה ועל הפירות.

מה אנו לומדים מזה, יקיריי?

<<<

במשנתו של גאון ישראל רבי יעקב קמינצקי זצ"ל למדנו, כי 'ברכת האילנות' נכללת בכלל תחת מטרית 'ברכת הריח' עליו אנו מברכים משום 'כל הנשמה תהלל י-ה' (ראה גמרא ברכות מג, ב) שם הוסמכו שני הדינים זה לזה, ולדברי הרב קמינצקי לא-בכדי. הוי-אומר: זו ברכה על עצם ההנאה מהלבלוב עצמו, בלי הקשר לפרי העתידי. (ברכת הנשמה, כי ריח, כידוע, הוא מעניין הנאת הנשמה).

מאי משמע?

צפת כבר יודעת:

ארבעה בנים - ספר אחד!

הספר שכולנו ציפינו לו - הופיע שוב!

מזל טוב:

ספר דָרְפוֹ - חלק שני!

אחרי החלק הראשון של הספר החינוכי דָרְפוֹ שהפך עד מהרה לרב-מכר, מגיע החלק השני.

יצירה חינוכית עשירה ומקורית מעין 'יומן-חיים' אישי מרגש ונוגע ללב עתיר תובנות לחינוך עצמי וחינוך הילדים

כתוב ביד-אמן בידי סופר הנשמה הרב אברהם ישראל פרידמן

30 ₪ בלבד!

לפרטים ולרכישה גם הסמטת מרוכזות למסודות חינוך. לא ניתן להשיג בחנויות!
מכון 'בלבבי' יהדות מלב אל לב:
פלא': 0504116867 *011. abyisrael@gmail.com